

Den varit uppsjukt adt på ett
traktatman ä bröterbraget på Gullö
nära Ekenäs "Ormhj" år 1885.

Där skada vi ett stycke af
Den jord, som vi ha fått,
Med litet grönt och berg och haf,
Och sund, som skinka blätt,
En perla ibland Finlands skär,
Som riktigt skön och äkta är.

Och denna nejd — vår fosterbygd
Vi kunna kalla den,
Den gett, och ger oss hem och skygd
Och vackra tankar än.
Den knutit med så ömma band
Vid sig så mångt bröst i brand.

Ja, fosterbygd, du är oss allt,
Du Öylands fagra kust,
Du är vår härd, när det käns kallt,
Vår skatt i nöd och lust,
„För oss med moar, fjell och skär
Ett guldland dock du är!“

Jonatan Reuter

Arbetarnes sång.

Vid festen i „Folkets hem“ den 22 Nov. 1891.

Arbetare vi äro vi,
vårt hedersnamn det är.
Hvad mer om annat ej vi bli,
det namnet ligger ära i
för den som rätt det bär.
En kår vi äro, stark fast spridd
ut öfver fosterlandets vidd,
en tusenmannas här.

Vårt arbete, det ger oss bröd,
det ger oss hem och härd;
för hemmet må vi bli ett stöd,
och hålla fjerran brist och nöd
ifrån dess lilla värld.

Så tagom i med kraft i arm,
på fält, i skog, i värkstadslarm,
vid sotig smedje härd!

Vårt värk, vårt värf, fast tungt ibland,
ändå det går med fröjd.

Af arbetet blir sträf vår hand,
hvad mer — för hem och fosterland
man gör dock allt förnöjd.

Vi känna vi, att, om ej stort,
ett arbete med kärlek gjordt,
gör hågen ung och nöjd.

Men blir oss dagen någon gång
väl tung och tröttsam, då
en glad och munter arbetsång
som gör helt kort en timme lång
med lust vi taga må!

När kvällen kommer sen till slut,
då ha vi lemnat vår tribut,
och kunna lugne gå.

Arbetare vi äro vi,
vårt hedersnamn det är.
Hvad mer om annat ej vi bli,
det namnet ligger ära i
för den som rätt det bär.
En kår vi äro stark fast spridd,
ut öfver fosterlandets vidd,
en tusenmanna här.

Jonatan Reu

Så klinga högt, du svenska sång!

u är det vårens väna tid,
då vida fält i blomning stå,
nu är det hoppets gryningstid —
se åkrarna i ax ren gå!
Från strand till strand, från höjd till höjd
vårt land är klädt i blomsterskrud,
däröfver drager sångens fröjd
i millioner fåglars ljud.

Och blommorna i skogens park
slå rötterna i egen mark,
som ger hvad lifvet kräfver.
De enigt stå i brokig dräkt;
och luftens fria sångarsläkt
ej missljud sammanväfver; —
den sjunger högt ur varma bröst —
enhvar med egen medfödd röst.

Som blomman, vuxen upp på mon,
så ha ock vi en fosterjord.
Som hvarje fågel fått sin ton,
vi ha ett språk med egna ord.
Hvad stunden till vår känsla för
hvad djupast sig i själen rör,
för alt som uttryck ha vi fått
det mål, som fallit på vår lott.

Som fåglar bo uti en lund
i endräkt, frid och gamman,
ej skilda åt af färg och sång,
så må ock vi bo samman,
vi alla, som i detta land
befolka mo och bygd och strand;
tillsammans må vi hand i hand
på fria banor vandra!
Om du är finne, jag är svensk
till språket, är dock fosterländsk
den ena som den andra.

Enhvar har rätt att värka fritt
för hvad han närmast nämner sitt,
för hvad han ärft af far och mor,
för hvad han älskar, hoppas, tror.
Svensk eller finne — lika godt!
Om arbetet är ärligt blott
och gifves med en trofast hand,
är det till ära för vårt land.

Vi svenskar! Se, vårt modersmål
oss binder hop med klang af stål,
och aldrig bryts det bandet;
och höja vi vår svenska stam,
att fram den stiger — andligt fram —
så höjes fosterlandet.

I sång och ton i blomrik vår
det ädla föds och knoppar slår
att en gång blomster gifva;
då väckas friska känslor opp,
då stärkes lifvets framtidshopp,
som intet kan fördrifva.

Så klinga högt, du svenska sång,
I toner, fjärran bären,
och spriden oförgängligt hopp
kring bygderna och skären!
Väl sången dör med festens glam,
hvad sången födt, det må gå fram
kring Finlands landamären!

JONATAN REUTER.

HELSEINGFORS,

VICTOR PETERSSON & C:os TRYCKERI-AKTIEBOLAG,

1895.

Till Hembygden.

Vid sång- och musikfesten i Ekenäs den 12 juni 1898.

Under sol och värlig himmel
breder bygden ut sin fägring,
blomster kläda jordens stoft.
Vida åkrar, gröna ängar,
gård vid gård med trädgårdssängar,
äpleblom och rönnars doft.

Björkars hvita stammar skina,
höga, sekelgamla ekar
spegla sig i vikars blå.
Mörka furor, täta alar
ö vid ö med bärg och dalar,
sund och fjärd med skimmer på.

Bygd, som ler oss så till möte,
du som fostrat oss och närt oss,
nejd, som strålar, du är vår!
Som en moder har du ledt oss
ut på vägen och har gett oss
ton och tanke, fröjd och tår.

Moder hembygd, du gaf lifvet,
du gaf målet, som vi tala,
andan i vårt lif du gaf.
Om vårt sinne tröttadt blifvit,
har hugsvalelse du gifvit
med en dröm om skog och haf.

Du är vår, vi äro dina
söner, döttrar — tag vår kärlek,
tag vår sång, vår hyllning tag!
Röster i vårt hjärta ljudit,
tidens tecken hafva bjudit
oss att sluta enigt lag.

Upp då alla, upp till löften
om att värka hvad vi kunna
för vår mor, vårt hem, vår bygd,
upp med unga friska sinnen,
för kultur och språk och minnen,
lag och rätt och tro och dygd!

Jonatan Reuter.

Våren i Finland 1899.

(Vid Sång- och Musikfesten i Lovisa
den 10—11 juni 1899).

*Ja, vårens genie kom som förr om åren,
dess blickar lyste öfver Finlands jord.
När dunklet flyktat för dess allmactsord,
ett land, ett folk i ljudlös sorg såg våren:
Det fans ej glädje i de ungas led,
det fans ej lust till glam och blomsterfester,
och tunga tankar voro allas gäster,
på alla pannor skuggor slagit ned.
Det var så ovant, olikt andra vårar,
när mor gick tyst och skötte om de små,
på bordet Finlands lag, far såg därpå
med ögat fullt af söndertryckta tårar . . .*

Men våren talte, våren sjöng och log,
och folket genien såg med ändradt sinne:
En kraft bröt fram på nytt där djupast inne,
vid gamla minnen hopplösheten dog.
Det folket såg att det fins intet tvång,
som kan den ljusa vårens makt betvinga,
nej, fri skall han i evighet sig svinga
med fria tankar, fria ord och sång.
Det folket ser att det fins intet tvång,
som frihetskänslan kan ur bröstet prägga.
Det folket lyfter nog igen sin hjässa,
när sommarsolen bryter fram en gång!

Till dess, till dess — ja följom vårens lära:
att sprida ljus, att väcka lifvet opp,
att bringa värme, bringa grodd till knopp,
och hålla fjärran frost, som kan förtära.
Med dubbel kärlek, moder, sköt de små,
gjut fädrens ande djupt i deras hjärtan;
du far, stryk tåren bort och krossa smärtan,
bryt bygd och plöj, men bryt och plöj för två!
Student, med fröjd sätt hvita mössan på

och drag till nejder, där sig mörkret döljer,
se ungmön, värmd och dubbelt skön dig följer!
En svär, men härlig väg I ha'n att gå.
Ja låt oss värka så i enighet,
må klyftor fyllas, alla skrankor falla,
må vi arbeta oförtrutet alla
med mod och ifver och i trofasthet!
Ja, upp till kamp för ljusets bofasthet,
för vårt och fädrens land, dess framtids ära!
Ty bildning är den sköld vi måste bära,
vår makt och styrka i vår värlöshet.

Så ha vi detta mål att sträfva till,
så må vi gå till värket, gamla, unga,
med lust just nu, när vårens trastar sjunga,
med lust just nu, när lärkan slår sin drill!

Jonatan Reuter.